

[Juul-Madsen.]

og vi mener ikke hermed på urimelig måde at gribe ind i det kommunale selvstyre.

Den supplerende regel om, at højst en femtedel af kommunens skatter må udskrives over grundskylden er ikke mindre aktuel i år end sidste år. Vi ved nu, at den 15. alm. vurdering efter alt at dømme vil medføre meget betydelige stigninger i grundværdierne. Hvis ikke der gennemføres et loft af den her nævnte art, risikerer vi en meget kraftig stigning i ejendomsskatterne.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til min fremsættelsestale sidste år, skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets hurtige og velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om fremme af forespørgsel til statsministeren af Gert Petersen m. fl.

(Forespørgslen (nr. I) findes i tidenden sp. 660).

Formanden: Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 17) findes i tidenden sp. 333, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 15).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er i udvalgets betænkning over denne sag gjort indstilling om, at udvalget vedbliver at bestå indtil samlingens slutning. Dersom ingen udtaler sig herimod, vil jeg betragte dette som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om forholdsregler til beskyttelse af undersøiske telegraf- og telefonledninger.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 51) findes i tidenden sp. 668).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1-3 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af våbenloven.

(Lovforslaget (nr. 60) findes i tillæg A. sp. 1761, fremsættelsen i tidenden sp. 303).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Otto Mørch: Det er ikke de store ændringer, der præger ministerens forslag til æn-

[Otto March.]

dring af våbenloven. Lovens titel ændres til slet og ret våbenloven, og det kommer der sikkert ingen protester imod.

Da det har vist sig vanskeligt at vurdere, hvilke våben der falder ind under våbenlovens forbudsbestemmelser — et forhold, ombudsmanden har gjort opmærksom på — ønsker ministeren nu en adgang til administrativt at undtage våben over en vis alder fra lovens bestemmelser. Med andre ord: fremfor som hidtil at skulle foretage en mange gange vanskelig vurdering, afhængig af, om der fandtes gængs ammunition eller ej til et våben, søger man nu at opnå en klarere præcisering ved at indføre et alderskriterium. Nu er der hverken i ministerens fremsættelse eller i bemærkningerne til lovforslaget angivet nogen nærmere aldersgrænse, og det er vel forståeligt, for det kan være mere hensigtsmæssigt ikke at fastsætte samme aldersbestemmelse for alle arter af våben, og der kan vel også være et naturligt behov for senere at ændre reglerne under hensyn til indvundne erfaringer. Jeg giver altså gerne ministeren mulighed for gennem en bemyndigelse at få en klarere præcisering, som også ønsket af ombudsmanden.

Men jeg sætter et spørgsmålstegn ved administrationen af bemyndigelsen, som jeg forstår skal ligge i de enkelte politikredse. For at få givet våbentilladelse efter samme retningslinjer bør man lægge administrationen et centralt sted. Man har jo rigspolicehens tekniske afdeling, og dér har man en afdeling for våbenidentifikation; administrationen ville efter min mening ligge bedre her, og jeg tror også, det vil blive den billigste form for administration at lægge den centralt.

Ser vi nærmere på alderskriteriet som vurderingsgrundlag, da skal man nok være opmærksom på, at det vil betyde en lettelse i afgørelsen fremfor det hidtil brugte vurderingsgrundlag: gængs eller ikke gængs ammunition. Men vi kan vel nok forudse en vis modstand i våbeninteresserede kredse, for det er jo en kendsgerning, at flere nyere våben i dag er kendt lovlige på grund af, at der ikke findes gængs ammunition til dem. Hvis det nu bliver fremstillingsåret, man bruger som kriterium for vurderingen, kan der vel nok opstå uretfærdigheder, f. eks.

med det kendte gevær 89, der jo er fremstillet helt op til anden verdenskrig. I et sådant tilfælde må det vel nok være modelåret og ikke fremstillingsåret, der bliver afgørende. Men dette tilfælde viser igen, at det er meget vigtigt, at vurderingen foretages ét bestemt sted, sådan at man får ensartede afgørelser. I den forbindelse kan jeg også nævne, at man nogle steder godkender den meget kendte USA-karabin som jagtvåben, mens man i andre politikredse nægter godkendelse.

Det centrale i ministerens lovforslag er jo gebyrforslaget, der skulle give ca. 2 mill. kr. til dækning af politiets udgifter ved ekspedition af våbentilladelserne. Det finder jeg er en rimelig afgift, den er ministeren vel undt, særlig hvis ministeren kan leve op til en meget enkel administration gennem en stempelmarkeordning.

Det er som fremhævet ikke store ændringer, der her foreslås af våbenloven. Jeg tror, det kunne være formålstjenligt, at vi under udvalgsbehandlingen så på en række andre forhold vedrørende våbenloven. Med disse bemærkninger min anbefaling af forslaget.

Hans Toft: Selv om det forslag, vi i dag behandler vedrørende ændringer i våbenloven, kan se ret beskedent ud ved en umiddelbar betragtning, så kan der ikke herske tvivl om, at de bemyndigelser, som forslaget tillægger justitsministeren, i praksis vil kunne betyde store ændringer af de bestående forhold. I denne forbindelse tænker jeg ikke mindst på bemyndigelsen til at fastsætte gebyrer for våbentilladelsen.

Må jeg indledningsvis slå fast, at der ikke skal herske nogen tvivl om det konservative folkepartis opfattelse af, hvorvidt våbentilladelser er påkrævet. Det mener vi de er, ja, man kan vel karakterisere det som et fundamentalt krav fra befolkningen, at der hersker sikkerhed for, at ingen personer kommer i besiddelse af våben, hvis man ikke på forhånd kan nære tilstrækkelig tillid til, at disse våben ikke misbruges.

Ud fra den betragtning ser vi også med tilfredshed og velvilje på, at justitsministeren får en bemyndigelse til at gribe ind over for de omgængelsesmuligheder, der eksisterer i den nuværende lov, ved at ældre våben kopieres og således kan benyttes som skydevåben. Dog vil jeg gerne tilføje, at vi be-

[Hans Toft.]

tragter det som en selvfølge, at de egentlige antikke våben også fortsat vil være fritaget for kravet om våbentilladelse.

Derimod ser vi med stor skepsis på den anden bemyndigelse, som ministeren søger, bemyndigelsen til at fastsætte gebyrer for våbentilladelsen. Selv om ministeren i forslaget bemærkninger har redegjort for i store træk, hvordan han vil administrere bemyndigelsen, så indebærer en sådan bemyndigelse dog muligheder, som er særdeles betænkelige. Vel kan det være praktisk af rent administrative grunde i visse tilfælde, at en minister har beføjelse til at fastsætte bestemmelser uden på forhånd at skulle spørge folketinget. Men hvor der som her er tale om, at ministeren kan bestemme, dels om der skal fastsættes gebyr for sådanne tilladelser, dels hvor store disse gebyrer skal være, må vi sige, at vi ikke kan tilslutte os en så vidtgående beføjelse for ministeren, en enerådig kompetence til uden om folketinget at fastsætte størrelsen af en afgift og omfanget af en sådan afgifts anvendelsesområde.

Med hensyn til selve indholdet af bemyndigelsen fremgår det af bemærkningerne til lovforslaget, at formålet er at få dækket administrationsudgifterne i forbindelse med udstedelsen af våbentilladelser. For det første stiller vi os tvivlende over for, at omkostningerne herved skulle have et sådant omfang, som det fremgår af lovforslaget, men dette kan vi jo få nærmere opklaret under udvalgsarbejdet. For det andet vil jeg sige, at jeg finder forslaget meget lidt gennemtænkt fra regeringens side, når man tager i betragtning, hvem der først og fremmest vil komme til at betale de millionbeløb, som agtes indkrævet. Det bliver bl. a. tusinder af danske idrætsfolk, det bliver de tusinder af jægere her i landet og de ca. 125.000 idrætsfolk, der står som medlemmer af landets skytteforeninger, der i første række bliver berørt af dette forslag.

Ærlig talt, er det ikke lidt inkonsekvent? På den ene side taler vi gang på gang i disse år — og jeg vil gerne tilføje: berettiget — om den store værdi, der ligger i, at hele den danske befolkning får større mulighed for at dyrke idræt og tilskyndes hertil. Befolkningen bliver opfordret hertil, animeret hertil f. eks. gennem motionskampagner med til-

skud fra det offentlige, gennem direkte tilskud til idrætten, f. eks. gennem fritidsloven, og gennem indirekte tilskud gennem tipsloven. På den anden side er vi vidne til, at regeringen samtidig kommer og præsenterer folketinget for et forslag om, at en bestemt idrætsgrens udøvere skal belastes med en afgift på deres idrætsredskaber.

Mange har vel med rette spurgt i denne forbindelse: hvad bliver egentlig det næste? For der er vel ingen tvivl om, at det vil være en særdeles givtig indtægtskilde, hvis man eventuelt kunne få tanker om at udstrække disse afgifter til også at omfatte andre idrætsgrenes sportsredskaber. Det er og bliver dog, hvad enten der er tale om den ene eller den anden idrætsgren, at hæmme, fremfor at fremme idrætsudøvelsen, og det kan kun karakteriseres sådan, at staten nu tager til sig med den ene hånd, hvad den giver ud med den anden til den danske idræt.

Ingen vil benægte, at skydning er en sportsgren, som stiller specielle krav til sikkerhedsbestemmelserne. Det erkender også skytteforeningerne. Men disse har på den anden side også velvilligt ydet deres bidrag, ikke alene ved at medvirke til at udarbejde og sikre overholdelse af de mange sikkerhedsbestemmelser, men også gennem udarbejdelse af administrative foranstaltninger, der kunne gøre det lettere for politiet at administrere udstedelsen af våbentilladelser. Senest er dette sket for 4 måneder siden ved udarbejdelsen af et regulativ, hvorefter ingen kan få en våbentilladelse hos politiet, hvis ikke ansøgningen er anbefalet af den lokale skytteforening.

Det forekommer derfor at være noget af en kold skulder, man nu giver netop den idrætsgren, som i forvejen er økonomisk belastet af dyre idrætsredskaber. Skulle ministeren få sit lovforslag igennem med det omfang, det har i den foreliggende form, så kan han i hvert fald pryde sig med én sætning: han står ene, men stærk. Han alene vil da kunne bestemme omfanget af og størrelsen af den afgift, som skal pålægges landets mange hundrede skytteforeninger og jagtforeninger, og ministeren vil samtidig kunne fremhæve, at Danmark var et foregangsland på dette område, idet vi pålagde vore idrætsfolk, de 125.000 skytter foruden jægerne, en skat på deres idræt, før andre lande fandt på noget tilsvarende. Så vidt

[Kans Toft.]

det er oplyst for mig, har man i intet af de i alt ca. 100 medlemslande i den internationale skytteunion, som tæller i alt ca. 25 millioner medlemmer, pålagt disse medlemmer en afgift på deres idrætsredskab.

Af det, jeg her har givet udtryk for, er det formentlig fremgået, at det konservative folkeparti i hvert fald ikke kan deltage i en lovgivning med dette sigte. Vi vil naturligvis erklære os rede til en nærmere drøftelse i udvalget, hvor vi ønsker en række spørgsmål besvaret. Vi håber da, at fornuften vil brede sig også til regeringsrækkerne. Som forslaget foreligger i dag, kan det kun betegnes som et politisk skud mod den danske idræt.

Mette Madsen: I det foreliggende lovfor-slags § 1 er der 3 forskellige punkter at tage stilling til.

Det første drejer sig om lovens navn, der simpelt hen skal ændres til våbenloven, fordi det er det navn, man bruger i den daglige terminologi. Det kan jeg på venstres vegne gå ind for, så meget mere som det altid glæder mig selv meget, hver gang man kan ændre det stive lovsprog til enkel og forståelig daglig tale.

Det andet punkt finder jeg må undersøges nøje i udvalgsarbejdet, for derigennem kan vi måske finde frem til, hvad der er antikt, og hvad der ikke er det. Dette spørgsmål er jo ikke så enkelt, som det fremstår i ministerens fremsættelsestale. Lad os f. eks. tage en sabel, der er over 100 år gammel, f. eks. en ryttersabel fra treårskrigen; den er lovlig, men den er stadig væk et våben, for man kan hugge hovedet af en mand med den. Men en officerssabel fra dette århundrede, den er ikke antik, og den er derfor ulovlig, selv om det kun er en forniklet pyntegenstand, der er aldeles uskadelig. Der kommer mange andre spørgsmål ind i det, end om det våben er antikt eller ikke antikt, man har hængende hjemme på væggen, f. eks. er der hele spørgsmålet om våbnene fra besættelsestiden. Måske kunne vi igennem et udvalgsarbejde og de konklusioner, vi kommer frem til dér, få beroliget en hel del mennesker, der har sådanne ting hængende derhjemme på væggen.

Hvad angår det tredje spørgsmål, kommer jo meget stærkt ind i billedet, som vi lige

har hørt, det frivillige arbejde i De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger. Jeg må sige, at venstre finder det upraktisk og urimeligt at indføre en afgift for våben til sportsbrug. Der var vel ingen, der kunne finde på at lægge en afgift på fodbolde eller andre sportsrekvisitter.

I øvrigt er jeg også bange for, at den foreslåede ordning vil føre til overflødig administration, men det er jo noget, som vi under udvalgsarbejdet må prøve at finde frem til enklere løsninger på.

Gudme: Som hr. Otto Mørch var inde på i sin ordførertale, er det jo ikke epokegørende ændringer, der her er tale om, og efter mit partis opfattelse er de ændringer, der foreslås, alle rimeligt begrundede.

For at tage selve overskriften først, så kan vi være enige om, at ordet våbenlov er kortere og mere dækkende end den noget kantede titel, som loven har for øjeblikket.

Det mere væsentlige og det, som hr. Hans Toft jo gik så stridt imod, er spørgsmålet om opkrævning af gebyr. Her er vi i mit parti af den opfattelse, at dette, at en offentlig tilladelse som denne skal betales af indehaveren, er i orden. Den skal betales med det, den koster det offentlige, fordi den, der beder om at få tilladelsen, jo kræver et særligt besvær, en særlig ydelse af administrationen, som der egentlig ikke er nogen grund til at alle andre skatteydere skal betale for ham, men som han hellere selv må betale.

Med hensyn til enkelthederne i dette forslag er der måske nok et og andet, som vi gerne vil have lejlighed til at se nærmere på. Efter vor opfattelse skal denne tilladelse ikke betales med mere, end den reelt koster staten. Det er ikke justitsministerens opgave at gå finansministerens ærinde, og en våbenskat er ikke noget, der forekommer umiddelbart aktuelt, selv om finansministeren utvivlsomt gerne ville låne øre — han er jo villig, når det gælder. De 2 mill. kr., som der er tale om, virker lidt store, lidt runde, og vi vil derfor gerne i udvalget have lejlighed til at se, om det virkelig koster staten 2 mill. kr. at udfærdige de våbentilladelser, som man får. Vi forstår, at selve dette at klæbe stempelmærkerne på, det skal ikke koste ekstra; det ville jo heller ikke være særlig rimeligt, at man opkrævede en skat

[Gudme.]

for at kunne betale besværet med at opkræve skatten. Men selve administrationen af våbentilladelserne, koster den virkelig 2 mill. kr.? Vi vil gerne have lejlighed til at bedømme justitsministeriets skøn i så henseende, og har man skønnet for rigeligt, er der ingen grund til, at man skal kræve mere op, end den reelle udgift er.

I den forbindelse vil vi gerne have lejlighed til også at drøfte spørgsmålet om varigheden af disse tilladelser. Så vidt jeg ved, er nogle tilladelser tidsubegrænsede, i bemærkningerne til lovforslaget tales der om, at andre er 5-årige og nogle er 2-årige. Der er jo en sammenhæng imellem de 100 kr. for 5-årige og 50 kr. for 2-årige tilladelser, man nu vil opkræve, og så varigheden, og derfor vil vi gerne have lejlighed til at drøfte, om såvel de tidsubegrænsede som de 5-årige og de 2-årige tilladelser er det rigtige valg.

Med hensyn til det tredje og sidste i lovforslaget, de antikke våben, som ikke er helt antikke, men efter omstændighederne dødsfarlige våben på linje med moderne våben, er vi helt enige med lovforslaget. Den fortolkning, som justitsministeriet har anlagt, hvor man har sagt, at sådanne udefra kommende våben skal omfattes af våbenloven, er efter vor opfattelse rigtig, og når ombudsmanden har sat et spørgsmålstejn ved fortolkningens klarhed, synes vi, det må være rigtigt, at vi nu får en lovændring, der gør hjemmelen helt krystalklar. Det sker nu på tilsyneladende hensigtsmæssig måde med den tilføjelse, man foreslår til loven.

Når disse bemærkninger er gjort, vil jeg gerne tilføje, at vi har her at gøre med en lov, hvor restriktioner — der ellers normalt af et stort flertal i befolkningen betragtes som noget, man skal være varsom med — nok har befolkningens sympati. For skydevåben kan bruges, men de kan også misbruges, og vi ser dagligt ude i den store verden — men desværre også hjemme i vor egen, mindre — begivenheder, hvor skydevåben misbruges, begivenheder, der fylder os alle sammen med gru. Derfor er en restriktiv våbenlov et måske kun beskedent middel, men dog et middel til at modvirke en ulovlig våbenanvendelse. Vi har ikke i Danmark som i USA et dogme om, at våbenbesiddelse er den frie borgers ret, tværtimod, vi har

den opfattelse, at folk skal have en rimelig grund for at få lov at besidde et våben.

Men hvor effektiv er den kontrol, som udøves på grundlag af våbenloven? Hvilke muligheder har man i praksis for at skille de uønskede våbentilladelser fra, den uønskede våbenbesiddelse? Vi vil gerne under udvalgsbehandlingen bede ministeren give en redegørelse for den praksis, som man anvender fra politiets og justitsministeriets side, og specielt vil vi gerne have at vide: i hvilke tilfælde nægter man en våbentilladelse, og kan vi regne med, at disse nægtelser virkelig er en hjælp til, at den ulovlige våbenbesiddelse forhindres?

Det vil i denne forbindelse måske også være rigtigt at spørge: hvilke praktiske erfaringer høstede man med den frit lejdeordning, man for en del år siden gennemførte, hvor vel i særlig grad de ulovlige våben, som var kommet ud under besættelsestiden, gerne skulle tilbage til sikker forvaring? Også disse erfaringer vil vi gerne høre lidt om.

Hvis vi ved at høre om dette under udvalgsbehandlingen støder på noget, der måske kunne nødvendiggøre en stramning af våbenlovens enkeltbestemmelser, så vil vi også gerne medvirke hertil.

Kurt Brauer: Jeg har ikke helt så meget skud i bøssen som den konservative ordfører, men jeg har alligevel trods alt nogle betænkeligheder at fremføre i anledning af dette lovforslag.

Den første bestemmelse af egentlig indholdsmæssig art er bestemmelsen om, at justitsministeren kan fastsætte regler om, at våben over en bestemt alder er undtaget fra forbuddet. Det forekommer mig at være en glimrende tydeliggørelse af loven. De stedfundne omgælder af lovens oprindelige mening kan vi ikke være tjent med. Jeg finder det ganske rimeligt, at ministeren må have denne helt sikre baggrund for sin fortolkning til fremme af de synspunkter, som vi vist alle deler her i salen.

Men når det kommer til den næste bestemmelse om, at justitsministeren skal kunne fastsætte gebyrer for udstedelse af tilladelser i henhold til denne lov, så bliver socialistisk folkeparti betænkelig. Der er nævnt et rundt tal, og runde tal gør mig

[Kurt Brauer.]

altid mistænksom. Hvis man havde regnet på, hvad det faktisk koster, sådan som man i bemærkningerne til lovforslaget hævder at man har, så var man givet endt på et eller andet ørebeløb, vil jeg tro, i denne forbindelse og næppe på dette meget runde tal på 2 mill. kr. Det gør mig mistænksom. Det får mig til at spørge justitsministeren, om han nu ikke har sørget for at være rigtig sikker på, at han får dækket de udgifter, der er med administrationen af disse ikke engang 20.000 sager, som der er tale om — for i de 20.000 sager, forstår jeg, er alle våbensager talt med og ikke kun disse håndvåbensager, som lovforslaget jo omhandler. Det kunne jo lede til den opfattelse, at håndvåbenindehaverne skal betale for den totale registrering af det hele, altså at der skal lægges en særlig skat på håndvåbenbrugere. Spørgsmålet er, om ministeren i virkeligheden — ud over at skaffe sig dækning for de rene udgifter, som justitsministeriet må afholde i forbindelse med denne lov — lægger en sportsskat på en ganske bestemt sportsgren. Det er vi i hvert fælde meget betænkelige ved i socialistisk folkeparti, hvis det viser sig under udvalgsarbejdet, at noget sådant er tilfældet.

På den anden side ville jeg personlig mene, at justitsministeren med god ret kan sige: hvorfor skal jeg som landets justitsminister føre sportspolitik? Det kan ikke være mit bord. Justitsministeren burde her kunne henvise til en anden minister. Men sportsverdenen i Danmark er bare i den situation, at den ikke har en minister at henvende sig til. Jeg mener, at sportens problemer retteligt burde høre hjemme under kulturministeren, og at de mennesker, som givet vil klage over denne lovs indførelse, burde henvende sig til kulturministeriet med en begæring om at få temmelig nøjagtig 2 mill. kr. udbetalt, nemlig de 2 mill. kr., som foreningernes medlemmer skal indbetale til justitsministeren ifølge lovforslaget. Det kan godt lyde som en lidt indviklet administrativ ordning, men jeg forstår, at justitsministeren har et godt argument, idet han kan sige, at han må afvise, at han skulle have en forpligtelse til at drive sportspolitik, men justitsministeren må også have forståelse for, at sportsfolkene

faktisk ikke har en minister at henvende sig til i dag, og at sportsfolkene bliver nødt til at protestere i hvert enkelt tilfælde, hvor deres idrætsudøvelse bliver antastet og angrebet fra myndighedernes side.

Som sagt, socialistisk folkeparti har mange betænkeligheder i forbindelse med denne bestemmelse. Vi skal love et så hurtigt udvalgsarbejde, som det er os muligt, men der er altså her problemer, som vi må have afklaret.

Johan Philipson: Jeg læser med nogen undren justitsministeren skrive i sin fremsættelse:

„Sådanne tilladelser, der udstedes af politiet, gælder normalt for 5 år...“

Jeg er da vidende om, at de for skytteforeninger har været gældende i en kortere årrække, men jeg har aldrig set en tilladelse, der har været tidsbegrænset, til almindelige mennesker til jagtbrug, og jeg vil da sige, jeg har et par stykker liggende, der er meget gamle, hvis de skal regnes fra udstedelsesdatoen, og derfor spørger jeg, hvorvidt der i dette land har været en forskellig praksis med hensyn til at tidsbegrænse disse tilladelser til almindelige privatpersoner.

Alle medlemmer af folketinget møder jo overalt i befolkningen, hvor vi kommer, en beklagelse over den administration i dette land, der synes at vokse med inertiens lov; nogle siger det så stærkt: hvis I fortsætter således, så administrerer I os ihjel. Og så siger jeg til justitsministeren: kald det gebyrer, jeg kalder det en skat, en lille skat ganske vist, men kan vi da ikke vænne os til at lægge skat på ting, der kan give nogle penge, og blive fri for at have afgifter på sådanne småting, hvor administrationsomkostningerne i forhold til det, de indbringer det offentlige, jo må blive en meget betydelig andel. De fleste af os ved jo godt, at udstedelse af disse våbentilladelser er en del af politikontorenes daglige rutine, og det er efter min mening helt uladssigterligt at dele det op i gebyrer for den ene eller den anden ekspedition, uden at vi gør det administrative besvær endnu større. Hvis justitsministeren fik sin kollega finansministeren til at foreslå en skat på andre luksus-ting i dette land af meget større værdi — jeg skal ikke nævne navne — så ville jeg

[Johan Philipsen.]

være villig til at overveje det, men jeg må protestere imod skat på denne småtingsafdeling.

Justitsministeren (*K. Axel Nielsen*): Det kan vel ikke siges, at lovforslaget er blevet modtaget med overvældende begejstring, men jeg takker trods alt for en saglig vurdering og skal lige knytte et par kommentarer til de udtalelser, der er kommet.

Fra hr. Otto Mørch kom der bl. a. det principielle spørgsmål om, hvorvidt det nu var hensigtsmæssigt at have en decentraliseret administration af våbenloven. Det er altså vores opfattelse i justitsministeriet, at det er det rigtigste af mange grunde, men især fordi man lokalt har det bedste grundlag for vurdering af den enkelte ansøgning om våbentilladelse. Men hertil kommer, at vel er det decentraliseret administration, men for det første vil der blive udsendt en bekendtgørelse, der nærmere forklarer, hvordan loven bør administreres, og dernæst er der jo telefon både til rigspolitichefen og til justitsministeriet, så skulle man lokalt komme i tvivl, er der hurtig og let adgang til at få tvivlen fjernet.

Dernæst rejste hr. Otto Mørch en række detailspørgsmål i forbindelse med lovforslaget, men jeg synes, at de ligesom andre detailspørgsmål, der har været fremme her under debatten, egner sig bedst til behandling i udvalget, hvor der kan stilles spørgsmål, som enten kan blive besvaret skriftligt eller besvares i samråd, og jeg vil gerne erklære mig villig til at yde den bistand, som her er nødvendig.

Hr. Hans Toft var jo meget højt oppe — det har jeg vel lov at sige — jeg synes så højt oppe, at det får én til at erindre ordene om, at man skal passe på, man ikke kommer højere op, end at man kan nå jorden med benene. Dette er jo ikke en helt stor sag. Måske hr. Hans Toft mener, der er noget principielt i, at vi lægger skat på idrætten, sådan vil man forklare det. Er det nu rimeligt? Der er enighed om, og hr. Hans Toft

gav udtryk for, at han var enig i, at der skal være kontrol med våben her i landet. Det ønsker vi af hensyn til sikkerheden. Men når det er tilfældet, er der så så langt til det næste skridt, at de, der skal have våben på trods af det almindelige forbud, skal bidrage til omkostningerne ved at udfærdige og ekspedere disse våbentilladelser? Jeg synes, hr. Gudme meget korrekt fremhævede, at det er et sundt principielt syn på tingene. Der behøver ikke nogen større kontrol med en fodbold, en tennisbold, en tennisketsjer eller de andre idrætsinstrumenter, man har, men der skal kontrol med våben, og det koster penge.

Det er blevet nævnt, om man nu også kan se, hvad det koster at administrere denne lov; jeg tror, både hr. Gudme og hr. Johan Philipsen var inde på spørgsmålet. Hr. Gudme sagde det i den form, at han mente, vi kun skulle have dækning for de direkte omkostninger ved at administrere den. Hr. Johan Philipsen sagde: det er vist ikke let — og han tog dermed brødet ud af munden på mig — at finde ud af, hvor stor en del af politiets årlige driftsomkostninger — der, så vidt jeg husker, er omkring 700 mill. kr. — der hidrører fra ekspedition af våbentilladelserne efter våbenloven. Men vi har naturligvis skønnet og, til oplysning for hr. Kurt Brauer: deraf det runde tal. Når man skal skønne, må man jo komme til et rundt tal baseret på det antal ekspeditioner, der er tale om. Men at sige, at der er gået så og så meget af politiets driftsbudget hertil, vil vi vist have meget svært ved.

Jeg takker som sagt for en saglig behandling og vil gerne besvare de rejste spørgsmål i udvalget. Jeg tror, det ville føre for vidt, hvis vi skulle gå ind på detailspørgsmål her ved førstebehandlingen.

Hans Toft: Jeg skal ikke gå ind i vurderingen af, hvem der er for højt oppe, og hvem der er nede på jorden, men jeg vil dog gerne gøre ministeren opmærksom på, at når der er tale om rimelighed eller ej ved at fastsætte en sådan afgift, kan ministeren

[Hans Toft.]

vel ikke bebrejde folketingets medlemmer, at de omtaler, at Danmark er det første land i denne verden, der gennemfører en afgift på sådanne tilladelser for idrætsfolk og altså gør det, før der er gennemført afgifter i hundrede andre lande, hvor der er medlemmer af Den internationale Skytteunion, der omfatter 25 millioner medlemmer i alt i denne verden.

Det kan heller ikke siges, man er for højt oppe, når man peger på det inkonsekvente i på den ene side at støtte idrætten og på den anden side tage fra idrætten, oven i købet fra en idrætsgren, der, som jeg påpegede det i mit første indlæg, i forvejen er en af de mest omkostningskrævende idrætsgrene, fordi idrætsredskaberne er så dyre, som de er.

Jeg er fuldstændig enig med ministeren i, at der skal være kontrol, men jeg vil gerne bede ministeren, nu da jeg ser, ministeren vil tage ordet igen, bekræfte over for mig, at skytteforeningerne hører til dem, der i dag yder den største hjælp over for politiet, når tilladelser skal gives, derved at man selv har indstillet sig på en omfattende kontrolvirksomhed, f. eks. således at man, mig bekendt i hvert fald, skal have været medlem af en skytteforening i 2 år, før man overhovedet kan få en polititilladelse, og at der også — og det beder jeg ministeren bekræfte — er ydet en stor hjælp, hvor det gælder det administrative arbejde med at udstede disse tilladelser.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Hr. Hans Tofts oplysning om, at Danmark, hvis vi gennemfører denne lov, vil være det eneste land, der lægger afgift på våben-tilladelser, er ny for mig. Jeg vil da gerne lade undersøge, om det er korrekt; jeg ved ikke, hvor man kan finde det. Jeg beder hr. Hans Toft om at oplyse, hvad der er hans kilde i den retning.

I anledning af bemærkningerne om De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger vil jeg gerne sige, at justitsministeriet har haft det bedst mulige samarbejde med både denne og andre organisationer, også Dansk Skytteunion. Men jeg gør opmærksom på, at af De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeningers ca. 85.000 skytter har de fleste eller i hvert fald en me-

get stor del — for ikke at sige mere, end jeg kan stå ved — dyrket riffelskydning med rifler, som har været udlånt af forsvarsministeriet vederlagsfrit. Det viser dog, at vi ikke er idrættens fjender.

Med hensyn til, om vi skal svæve, eller vi skal ned på jorden, må jeg gøre opmærksom på, at det drejer sig her om en afgift pr. våben på 20-25 kr. om året. Det kan da vist ikke siges at være overdrøvent.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Grete Hækkerup): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om op-hævelse af lov om mindstepriser for fisk.

(Lovforslaget (nr. 61) findes i tillæg A. sp. 1771, fremsættelsen i tidenden sp. 304).

Første næstformand (Grete Hækkerup): Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om op-hævelse af lov om udførsel af fisk og fiske-varer.

(Lovforslaget (nr. 62) findes i tillæg A. sp. 1773, fremsættelsen i tidenden sp. 304).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Bertel Pedersen: De to lovforslag, der nu skal til behandling, er så at sige identiske med dem, der var til første behandling den 8. februar i år. Der foreligger dog den lille ændring, at lovene skal træde i kraft en måned efter tilslutningen til EF, nemlig 1. februar 1973 i stedet for 1. januar.

Jeg skal ikke gentage ordførertalen fra den 8. februar, men anbefale, at lovforslagene går til behandling i landbrugs- og fiskeriudvalget, og på socialdemokratiets vegne anbefale lovforslagenes vedtagelse.